

HOE DE OBLATEN EEN MISSIECONGREGATIE WERDEN

Jack de Groot - mede geïnspireerd door Dirk Koster

Wie het levensverhaal van Louis Brisson leest in het gelijknamige boek van Dirk Koster kan zich niet aan de indruk onttrekken dat de Oblaten niet primair gesticht zijn om naar de missie te gaan. Om congregatie te mogen zijn had Brisson de goedkeuring nodig van de kerkelijke overheid. In eerste instantie regelde Brisson een en ander met bisschop Ravinet van Troyes, die de congregatie op 12 oktober 1873 canoniek oprichtte. Hun primaire taak zou zijn het onderwijs aan de jongensschool Saint Bernard. Tussen de oprichting van de congregatie en de goedkeuring van de constituties in Rome kwam er een andere bisschop in Troyes, monseigneur Cortet. Deze was zeer ingenomen met de Oblaten en maakte Brisson tot zijn vicarisgeneraal. De bisschop wilde ook zeggenschap over de congregatie, riep zichzelf uit tot overste en wilde Brisson tot zijn gedelegeerde benoemen. Pater Brisson protesteerde, zich beroepend op de paus die de congregatie had goedgekeurd en hem tot overste had aangesteld. Terwijl de strijd tussen de twee voortduurde ging Brisson in 1881 weer naar Rome voor de definitieve goedkeuring van de constituties. Daar adviseerde men hem om zich aan te sluiten bij de Propaganda Fide (het pauselijk secretariaat voor de missie). Dat had een dubbel voordeel: de congregatie wordt eerder goedgekeurd en is daarmee onafhankelijk van de bisschop. Brisson meldde zich dus bij de Propaganda Fide en kreeg daar Namaqualand in Zuid-Afrika als missiegebied toegewezen. Uiteindelijk werden de constituties pas in 1887 goedgekeurd, maar toen bloeide de missie aan de Oranjerivier in Zuid-Afrika al volop onder de goede zielzorg van de latere bisschop Simon.

Van de strijd tussen Brisson en bisschop Cortet hebben we enkele fragmenten uit de DVD over het leven van Brisson op de website geplaatst - tot Pinksteren te bekijken via https://www.oblaten.osfs.nl/oblaten_osfs/actueel.html
Hoe het verder ging?

Er zijn veel Oblaten naar alle hoeken van de wereld getrokken om te missioneren: na Zuid-Afrika en Namibië naar Griekenland, Uruguay, Brazilië, Ecuador, Haïti en India. Op dit moment werken nog drie Nederlandse missionarissen in de missie: Jan van Antwerpen, Jos Evers en Martin van de Avoird. In onze Salesiaanse familie zitten nog vier oud-missionarissen, die we graag aan het woord laten.

Wim van Rooden zal in de navolgende bijdrage over de missies in Zuid-Amerika (Brazilië, Ecuador, Haïti en Uruguay) met name ingaan op de gevolgen van de coronapandemie. Wijnand van Wegen geeft ons een indringende inkijk in de lockdown: die was er al ten tijde van apartheid, omdat er toen al vrijheidsbeperkingen waren voor kleurlingen en zwarten. En hij vertelt dat hij zowel door blank als zwart maar moeilijk geaccepteerd werd. Daarna neemt Jan Jaspers ons bij de hand en vertelt hoe hij van de ene dag op de andere vanuit Nederland naar Rietpoort in Namaqualand werd gestuurd en in de volgende tien jaar meermaals ongevraagd werd overgeplaatst en soms opgescheept werd met medebroeders, waarmee hij moeilijk kon samenwerken. Tot slot vertelt Ton Teuwsen over hoe hij zich kon voorbereiden op het missiewerk en over al zijn werkzaamheden in Namibië van ambulancebroeder tot manager van een internaat - en ook hoe herinneringen vervaagd zijn, maar dat de voldoening over zijn verblijf daar de boventoon voert.